

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **T., s.r.o.**, IČO: X., so sídlom U. č. 366, T., zastúpeného *JUDr. E. K.*, advokátom so sídlom N. č. 9, K., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, **o návrhu na opravu rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Sžf 10/2007 z 27. septembra 2007** takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok tunajšieho súdu zo dňa 27.09.2007 sp.zn. 5 Sžf 10/2007 **m e n í** v jeho treťom výroku týkajúcom sa uloženia povinnosti zaplatiť súdny poplatok tak, že : *„Žalobca je povinný zaplatiť nedoplatok na súdnom poplatku za odvolacie konanie v sume 8.000 -- Sk v lehote do 10 dní od doručenia tohto rozhodnutia.“*

V ostatných častiach rozsudok **z o s t á v a** nezmenený.

Vykonateľnosť tejto časti rozsudku odkladá na čas, kým uznesenie nenadobudne právoplatnosť.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom z 27. septembra 2007 sp.zn. 5 Sžf 10/2007 Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 22. novembra 2006 č. k. 11 S 119/2005-52, pričom žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd súčasne v tretej časti výroku rozhodol o povinnosti žalobcu zaplatiť súdny poplatok za odvolacie konanie v sume 10 000,-- Sk v lehote 10 dní od doručenia rozsudku.

Návrhom doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 25.2.2008 sa žalobca domáha opravy uvedeného rozsudku, pričom žiada, aby bolo z výroku rozsudku ako aj z jeho odôvodnenia vypustené ustanovenie o povinnosti žalobcu zaplatiť súdny poplatok za odvolacie konanie v sume 10 000,-- Sk, pričom poukazuje, že súdny poplatok vo výške 2 000,-- Sk bol uhradený kolkovými známkami na základe výzvy Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. februára 2007.

Podľa § 164 O.s.p. súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí účastníkom. Pritom môže odložiť vykonateľnosť rozsudku na čas, kým opravné uznesenie nenadobudne právoplatnosť.

Podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 170 ods. 1 O.s.p. ak zákon neustanovuje inak, rozhoduje súd uznesením, pričom je ním viazaný, len čo ho v prejednávanej veci vyhlásil.

Na základe hore uvedených ustanovení vyplýva logický záver, že na rozsudku sp.zn. 5 Sžf 10/2007, vo výroku ktorého bolo zakomponované uznesenie o povinnosti zaplatiť súdny poplatok, by súd, ktorý ho vyhlásil, nemal zásadne nič meniť. Výnimkou z tejto zásady je odlišná úprava v osobitnom zákone a tiež ustanovenie § 164 O.s.p., na základe ktorého je možné vykonať opravu rozhodnutia, avšak len v prípade, že ide o chyby v písaní a počítaní a o také chyby, ku ktorým došlo zjavným zlyhaním v duševnej či mechanickej činnosti osoby vyhotovujúcej toto rozhodnutie.

Z uvedeného je zrejme, že oprava výroku rozhodnutia súdu o povinnosti uhradiť súdny poplatok v intenciách návrhu žalobcu, nie je podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku prípustná. Žalobca totiž nenavrhuje opravu chýb v písaní alebo počítaní, prípadne opravu iných zrejmych nesprávností, ale domáha sa toho, aby bolo z výroku rozsudku vypustené celé ustanovenie, ktorým súd vyslovil povinnosť žalobcu zaplatiť súdny poplatok za odvolacie konanie.

Ďalšou spomenutou možnosťou na zmenu výrokov súdneho rozhodnutia je oprávnenie osobitného zákona, ktorým je v tomto prípade zákon č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registrov trestov.

Ustanovenie § 12 ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb. jednoznačne ukladá súdom „ex offio“ postupom revidovať svoje rozhodnutia o súdnych poplatkoch, lebo v prípade, ak vydá súd nesprávne rozhodnutie o poplatkovej povinnosti, takéto rozhodnutie zruší alebo zmení aj bez návrhu.

Najvyšší súd preto požiadavku vznesenú žalobcom posúdil postupom „ex offio“ podľa cit. ustanovenia § 12 ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb. a dospel k záveru, že je čiastočne oprávnená.

Žalobca navrhuje vypustiť z výroku rozsudku ustanovenie o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolacie konanie v sume 10 000,-- Sk s odôvodnením, že súdny poplatok podľa položky 10 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov vo výške 2 000,-- Sk bol už žalobcom uhradený, a to kolkovými známkami nalepenými na rube výzvy súdu zo dňa 27. februára 2007.

Najvyšší súd SR súd konštatuje, že poplatok vo výške 2 000,-- Sk, ktorý žalobca zaplatil na základe výzvy súdu zo dňa 27. februára 2007, bol mylne vyrubený podľa položky 10 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov za podanie odvolania proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne.

Z uvedených dôvodov potom Najvyšší súd odložil vykonateľnosť opravenej časti výroku rozhodnutia na čas, pokiaľ opravné uznesenie nenadobudne právoplatnosť.

Položka 10 písm. a) Prílohy zák. č. 71/1992 Zb. platného v čase podania odvolania (17.01.2007) zakotvila nasledovný mechanizmus na určenie výšky súdneho poplatku, a to, že súdny poplatok v sume 2.000,-- Sk sa platí za poplatkový úkon : z návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby. Avšak v tom čase bol poplatkový úkon s obdobným obsahom upravený aj v písm. e) Prílohy cit. zákona, a to kolízne odlišným spôsobom : za konanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom ústredných orgánov štátnej správy a iných orgánov s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky 10 000,-- Sk; ak sa rozhodnutím uložila pokuta 6% najmenej 10 000,-- Sk, najviac

500 000,-- Sk. Tento poplatok ako aj vznik samotnej poplatkovej povinnosti spolu s vymedzením osoby poplatníka však neboli v zákone bližšie vymedzené.

Je nepochybné, že žalobca sa od počiatku podanou žalobou domáhal preskúmania rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, ktoré na jednej strane spĺňalo charakteristiku orgánu verejnej správy, a na strane druhej rovnako charakteristiku iného orgánu s celoslovenskou teritoriálnou pôsobnosťou. Takisto je nepochybné, že v tomto ako aj v obdobných prípadoch vznikla kolízia v aplikácii práva, nakoľko konajúci súd musel pri absencii dôslednej dôvodovej správy a objasňujúcich ustanovení zák. č. 71/1992 Zb., ktoré akoby neakceptovali túto kolíznu úpravu, vyriešiť zákonným spôsobom, ktorý z mechanizmov stanovenia výšky súdneho poplatku a prečo sa bude aplikovať.

Podľa Najvyššieho súdu existenciu hore naznačenej kolízie v sadzobníku jednotlivých poplatkových úkonov je nutné riešiť na základe princípu „*ius specialis derogat ius generalis*“. Z textu uvedeného pod písm. a) Prílohy zák. č. 71/1992 Zb. jednoznačne vyplýva záver, že ide o ustanovenie svojou povahou zamerané všeobecnejšie (viď slovné spojenie „orgány verejnej správy“), nakoľko text uvedený pod písm. e) cit. Prílohy sa zameriaval iba na určitú časť z takto všeobecne vymedzenej skupiny.

Na základe uvedeného pri podaní žaloby podľa 5. časti O.s.p., ktorá od počiatku smerovala proti rozhodnutiu Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky ako iného orgánu s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky, nemal žalobca povinnosť uhradiť súdny poplatok.

Táto právna situácia sa zmenila až okamihom ukončenia samotného súdneho konania (formulácia „za konanie“) vydaním meritórneho a nemenného súdneho rozhodnutia, pričom rozhodujúcim kritériom pre vznik poplatkovej povinnosti u žalobcu je v zmysle § 5 ods. 1 písm. h) zákona č. 71/1992 Zb. pomer medzi dosiahnutým a žiadaným výsledkom žalobcu v zmysle § 2 ods. 4 druhá veta zák. č. 71/1992 Zb., podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný (analogické použitie procesnej zásady úspešnosti).

Preto sa žalobca nemôže zbaviť zákonnej povinnosti zaplatiť poplatok za konanie o podanej žalobe v sume 10 000,-- Sk, ktorá podľa položky 10 písm. e) Sadzobníka súdnych

poplatkov vzniká okamihom právoplatného ukončenia súdneho prieskumu rozhodnutí vybraných správnych orgánov v správnom súdnictve. Takýto aj bol zámer zákonodarcu.

Najvyšší súd poplatkovú povinnosť podľa položky 10 písm. e) Sadzobníka súdnych poplatkov vyložil v spoj. s § 2 ods. 4 posledná veta O.s.p. tak, že túto poplatkovú povinnosť je nutné ukladať iba neúspešnému účastníkovi podľa celkového výsledku konania. Nakoľko žalobca počas celého súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia správneho orgánu bol neúspešný, Najvyšší súd mu povinnosť zaplatiť súdny poplatok podľa cit. položky v spoj. s § 12 ods. 1 druhá veta zák. č. 71/1992 Zb. musel uložiť.

Zmena poplatkovej povinnosti, ktorá bola uložená žalobcovi Najvyšším súdom Slovenskej republiky vo výzve z 22. februára 2007 a následne bola žalobcom uhradená v plnej výške 2 000,-- Sk, má iba vplyv na sumu ním uhradzovaného nedoplatku na súdnom poplatku, na ktorý ho týmto rozhodnutím súd v sume 8 000,-- Sk zaviazal.

Na základe uvedených skutočností dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že celej požiadavke žalobcu na vydanie opravného uznesenia nemožno zákonným spôsobom vyhovieť, a preto o podanom návrhu rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c posledná veta O.s.p.).

V Bratislave 19. augusta 2008

Za správnosť vyhotovenia:
Anna Koláriková

JUDr. Anna Elexová, v.r.
predsedníčka senátu